

Évközi 19 A 2017. augusztus 13.

Evangeliumában Máté beszámol két olyan eseményről, amelyben a tanítványok – mi közben átkelnek a Galileai tavon – viharba kerülnek: először a 8. fejezetben, majd pedig a mai evangéliumi szakaszban.

Minden átkelés szimbolikus értékű: jelezi, hogy a tanítványoknak meg kell tenniük valamit, maguk mögött kell hagyniuk valamit, és van előttük egy cél, amit el kell érniük, a kettő között pedig mindig történik valami váratlan, egy nehézség, mert egyetlen átkelés sem lehet soha előre látni.

A mai epizódban az, amit a tanítványoknak maguk mögött kell hagyni, a kenyerek és a halak megsaporításának csodája: nem lehet mindig ott maradni, mert ez egy olyan csoda, amely teret ad a félreérthető magyarázatoknak, amit Jézus mindenestül el akar kerülni. E jelenetet követően János evangéliumában a tömeg királlyá akarja tenni Jézust, mire ő azonnal elmenekül.

Valóban, „rögtön utána” Jézus megparancsolja tanítványainak, hogy keljenek át a túlsó partra, míg ő elbocsátja a tömeget. Visszavonul, hogy párbeszédben maradjon az Atyával: Jézus ott találja meg küldetésének és életének teljes igazságát.

Máté evangéliuma csak kétszer tesz említést Jézus imádságáról: itt és a Getszemáni kertben, ami arra a gondolatra indít bennünket, hogy ebben az esetben is, miután megsaporította a kenyereket, Jézusnak valódi küzdelemmel és valós átkeléssel kell szembenéznie, csakúgy, mint a Getszemáni kertben.

Amit Jézus a hegyen átél, azt a tanítványok a tavon élik át, amelyre lecsap a vihar. A tó közepén, az éjszaka közepén a tanítványok egyedül vannak és félnek. Ott, a tavon járva éri őket utol az Úr, de jelenléte kezdetben mintha még jobban megrémítené őket. Próbálják felismerni, mert emlékeznek arra, hogy Jézus hangja egyszer már lecsillapította a vihar erőit. A félelem hitetlenségbe zárta szívüket. Ezután ismét az ő hangja, az ő szava, amellyel Jézus „rögtön” eléri őket – csillapítja le azt a vihart, amely a szívükben tombolt.

De van itt még egy átkelés, amelyet csak Máté evangéliuma közöl: amikor Péter meglátja az Urat, hogy a vízen jár, ő is kedvet kap hozzá. Megérti, hogy a gonosz legyőzésére és a természet erőinek leküzdésére irányuló hatalom az Uré, illetve azé, aki Felé tart, és semmi nem látszik számára lehetetlennek.

De csak akkor mer kilépni a bárkából, amikor az Úr azt mondja neki, hogy „Jöjj!”, hasonlóan ahhoz, amikor az Úr szavára kivetette a hálót egy sikertelen halászat után.

Az Ige teszi képessé Pétert arra, hogy a vízen járjon, mint a Dániel könyvében szereplő három ifjú, akik a lángok közt járkáltak fel s alá anélkül, hogy a tűz ártott volna nekik.

Amikor azonban a füle már nem hallja az Úr hangját, mert a viharos tenger zaja betölti azt, Péter újra megrémül, és ami korábban lehetséges volt számára, az immár lehetetlenné válik: elkezd süllyedni, elmerül a hullámokban és a félelmében.

De ott születik meg az imádság: „Uram, ments meg engem!” Máté harmadjára is használja a „rögtön” határozószót: Jézus rögtön kinyújtja kezét és megfogja Pétert. Ez a „rögtön” pedig azt jelenti, hogy a szabadulás azonnal bekövetkezik, amikor valaki tehetetlenségében és bizalmában az Úrhoz kiált.

Így van ez az életben is, a gondviselés pillanataiban, amelyek gyakran viharos idők, amikor az ember rájön, hogy egyedül nem megy, és végül nem marad hátra más, csak a ráhagyatkozás. Akkor fogja megérteni, hogy az Úr ott van vele, jelen van, még ha nem is képes mindig felismerni Őt. És ha Ő vele van, a gonosz többé már nem okoz félelmet.